# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JOSÉ LUIS DA CRUZ VILAÇA της 25ης Ιουνίου 1986 *

*Κύριε πρόεδρε,*
*Κύριοι δικαστές,*

Το Tribunal de police του Chaumont υπέβαλε στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72 του Συμβουλίου, της 18ης Μαΐου 1972, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των οπωροκηπευτικών.

1. Αρχίζω με την υπόμνηση των ουσιωδών περιστατικών της διαφοράς που έδωσε αφορμή για το προδικαστικό αυτό ερώτημα.

Ο Pierre Maniglier, έμπορος στο Chaumont, αγόρασε απευθείας από παραγωγό, στην οικεία ζώνη παραγωγής της Νότιας Γαλλίας, αρκετά κιβώτια φρούτων όπως ροδάκινα, βερίκοκα και αχλάδια, και τα μετέφερε με το φορτηγό του στο κατάστημα που εκμεταλλεύεται, και το οποίο βρίσκεται εκτός της περιοχής αυτής παραγωγής. Ενώ ο έμπορος αυτός προέβαινε στην εκφόρτωση, συντάχθηκε κατ' αὐτού, από τις εθνικές αρχές που είναι επιφορτισμένες με την καταστολή των αγορανομικών παραβάσεων, έκθεση παραβάσεως με την αιτιολογία ότι τα προϊόντα, επειδή δεν έφεραν τα αναγκαία σήματα ή ετικέτες, είχαν διατεθεί στο εμπόριο κατά τρόπο μη σύμφωνο με τους ισχύοντες κοινούς κανόνες ποιότητας.

2. Με το υποβληθέν στο Δικαστήριο ερώτημα, το Tribunal de police του Chaumont, αναφέρεται στο διάταγμα 80-20 της 7ης Ιανουαρίου 1980 το οποίο, « θέτει σε εφαρμογή στο εσωτερικό δίκαιο ορισμένες διατάξεις του τροποποιηθέντος κανονισμού ( ΕΟΚ ) αριθ.1035/72 ».

Όμως, όπως επανειλημμένως έκρινε [1] το Δικαστήριο, η απευθείας εφαρμογή των κανονισμών ΕΟΚ καθιστά κάθε εθνική πράξη μεταφοράς των διατάξεων ενός κανονισμού, όχι μόνο περιττή αλλά και επικριτέα.

Πάντως, δεν φαίνεται ότι αυτός είναι ο στόχος του διατάγματος 80-20, το οποίο αναφέρει ότι έχει ως σκοπό να ικανοποιήσει επιταγή εσωτερικού δικαίου.

3. Προβαίνω τώρα, σύμφωνα με τη Νομολογία [2] του Δικαστηρίου, στον ακριβή προσδιορισμό των ορίων του προδικαστικού ερωτήματος που υπέβαλε ο γάλλος δικαστής, λαμβάνοντας υπόψη τα δεδομένα της υποθέσεως.

Ο κανονισμός ( ΕΟΚ ) αριθ. 1035/72 του Συμβουλίου της 18ης Μαΐου 1972, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 1382/84 του Συμβουλίου της 7ης Μαΐου 1984, θεσπίζει κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα των οπωροκηπευτικών.

Ένα από τα στοιχεία της κοινής αυτής οργανώσεως αγοράς συνίσταται στη θέσπιση και στην ενιαία εφαρμογή « κανόνων ποιότητας » για τα εν λόγω αγροτικά προϊόντα που διατίθενται στο εμπόριο στο εσωτερικό της Κοινότητας ή αποστέλλονται στις τρίτες χώρες.

* Μετάφραση από τα πορτογαλικά.

1 — Βλέπε, για παράδειγμα, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Φεβουαρίου 1973 στην υπόθεση 39/72, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Rec. 1973, σ. 101, και της 10ης Οκτωβρίου 1973 στην υπόθεση 34/73, Variola, Rec. 1973, σ. 981.

2 — Βλέπε, για παράδειγμα, την απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Νοεμβρίου 1978 στην υπόθεση 83/78, Pigs Marketing Board, Rec. 1978, σ. 2347.

Στο πλαίσιο αυτό, η συμφωνία προς τους κοινούς αυτούς κανόνες είναι αποφασιστικό στοιχείο για την εφαρμογή των μέτρων παρεμβάσεως στην αγορά που προβλέπουν οι διάφορες κοινές οργανώσεις, με σκοπό να εξαλειφθούν από την αγορά τα προϊόντα μη ικανοποιητικής ποιότητας και να αποφεύγεται υπερβολική πτώση των τιμών.

Πάντως, είναι επίσης προφανές ότι η προστασία του καταναλωτή και η ικανοποίηση των απαιτήσεών του συνιστούν έναν από τους ουσιώδεις στόχους της οργάνωσης αγοράς και των κοινών κανόνων που περιλαμβάνονται σ' αυτήν. Για το λόγο αυτό το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72 ορίζει ότι « οι κανόνες ποιότητος », όταν υπάρχουν, καθορίζονται για « τα προϊόντα που προορίζονται να διατεθούν νωπά στον καταναλωτή ».

Επομένως, στο πλαίσιο αυτό πρέπει να νοείται τόσο η διατύπωση του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72 όσο και η έκταση ισχύος των διαφόρων εξαιρέσεων που προβλέπονται στις παραγράφους 2 και 3 του ίδιου άρθρου.

Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του αναφερθέντος κανονισμού ορίζει ότι: « Όταν καθοριστούν κανόνες ποιότητος, τα προϊόντα στα οποία εφαρμόζονται είναι δυνατόν να εκτεθούν προς πώληση, να διατεθούν προς πώληση, να πωληθούν, να παραδοθούν ή να τεθούν σε εμπορία με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, στο εσωτερικό της Κοινότητος, μόνο αν είναι σύμφωνα με τους κανόνες αυτούς. »

Λόγω της διατάξεως αυτής το Tribunal de police του Chaumont ζητεί από το Δικαστήριο αν πρέπει να θεωρήσει ως παράδοση ή διάθεση στο εμπόριο την εκ μέρους εμπόρου μεταφορά φρούτων, τα οποία αγόρασε απευθείας απο τους παραγωγούς ορισμένης περιοχής, προς το εμπορικό του κατάστημα που βρίσκεται εκτός της ζώνης ή της περιοχής αυτής.

4. Από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1035/72 συνάγεται ότι « η τυποποίηση είναι δυνατό να φθάσει στο σημείο της πλήρους αποτελεσματικότητός της, μόνο αν εφαρμόζεται σε όλα τα στάδια της εμπορίας ».

Είναι πάντως προφανές, ότι η προβλεπόμενη έτσι κανονιστική ρύθμιση περί θεσπίσεως κοινών κανόνων ποιότητας και ελέγχου ως προς την τήρηση των κανόνων αυτών αφορά ουσιαστικά το χρονικό σημείο κατά το οποίο τα προϊόντα προσφέρονται στην αγορά στους καταναλωτές ( κυρίως όταν δεν πρόκειται για απλές τοπικές αγορές ), αποκλείοντας ορισμένες αρχικές ή προπαρασκευαστικές πράξεις κατά τη διάρκεια των οποίων οι στόχοι που τίθενται με την κοινοτική ρύθμιση δεν διακυβεύονται.

Αυτή ακριβώς νομίζω είναι η έννοια των εξαιρέσεων από το γενικό κανόνα του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72, που προβλέπουν οι παράγραφοι 2 και 3 του ίδιου άρθρου.

Πρόκειται για εξαιρέσεις που αφορούν ιδίως τις πράξεις που διενεργούνται κατά την έναρξη του κυκλώματος εμπορίας και ( ή ) μεταποιήσεως των προϊόντων.

Το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο α ), ορίζει ιδίως ότι « τα προϊόντα που πωλούνται ή παραδίδονται από τον παραγωγό σε σταθμούς προετοιμασίας και συσκευασίας ή σε σταθμούς εναποθηκεύσεως ή που διοχετεύονται από την εκμετάλλευση του παραγωγού προς τους σταθμούς αυτούς » δεν υπόκεινται στην υποχρέωση τηρήσεως των κανόνων ποιότητας στο εσωτερικό ενός κράτους μέλους.

5. Τα φρούτα που μετέφερε ο Maniglier, που αποτελούν το αντικείμενο της υπό κρίση υποθέσεως, υπόκεινται στους κοινούς κανόνες ποι-

ότητας [3] και οι συναλλαγές αντικείμενο των οποίων αποτελούν, υπόκεινται καταρχήν στην υποχρέωση τηρήσεως των κανόνων αυτών, κατά τη γενική διάταξη του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72. Η ίδια η πώληση που ο παραγωγός συνήψε με τον έμπορο Maniglier υπόκειται στους όρους αυτούς... αν δεν εμπίπτει στις εξαιρέσεις που προβλέπει ο κανονισμός.

Όμως, ο έμπορος αυτός ισχυρίζεται ότι, αφού προέβη στην απευθείας αγορά των φρούτων από τους παραγωγούς και αφού τα μετέφερε για δικό του λογαριασμό στο κατάστημά του που βρίσκεται εκτός της περιοχής παραγωγής, θα προέβαινε ακόμη στην επιβαλλόμενη « διαλογή αναλόγως του μεγέθους, τη σήμανση και την τυποποίηση » πριν τα διαθέσει στο κοινό, και επομένως, πριν από κάθε μεταγενέστερη πράξη εμπορίας.

Στην περίπτωση αυτή, το σύνολο των εν λόγω πράξεων — πώληση από τον παραγωγό στον έμπορο, μεταφορά και εκφόρτωση του εμπορεύματος στο κατάστημα του αγοραστή — φαίνεται προφανώς ότι μπορεί να εμπίπτει στην εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο α), του κανονισμού 1035/72.

Εναπόκειται ασφαλώς στο εθνικό δικαστήριο να εκτιμήσει την απόδειξη που προσκόμισε ο κατηγορούμενος στην κύρια δίκη ως προς τον προορισμό του αγορασθέντος εμπορεύματος και ως προς τις ενέργειες στις οποίες θα προέβαινε σχετικά με το εν λόγω προϊόν.

6. Ενόψει των προηγούμενων σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο, να απαντήσει στο προδικαστικό ερώτημα που υπέβαλε το Tribunal de police του Chaumont ως εξής:

« Η από έμπορο απευθείας αγορά φρούτων από παραγωγούς ορισμένης περιοχής και η μεταφορά του εν λόγω εμπορεύματος στο κατάστημά του που βρίσκεται εκτός της περιοχής παραγωγής δεν συνιστούν πράξεις παραδόσεως ή εμπορίας που συνεπάγονται την τήρηση των υποχρεώσεων του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72 του Συμβουλίου, υπό τον όρο ότι οι πράξεις αυτές εμπίπτουν σε μία από τις εξαιρέσεις που προβλέπει η παράγραφος 2 του ίδιου άρθρου. »

3 — Όσον αφορά τα ροδάκινα και τα βερίκοκα, πρόκειται για τον κανονισμό αριθ. 23 ( ΕΕ ειδ. έκδ. 03/001, σ. 5 ), άρθρο 2, παράγραφος 3, και παραρτήματα ΙΙ/4 και ΙΙ/7, του οποίου η παράγραφος VI θεσπίζει την υποχρέωση να τίθενται στα κιβώτια φρούτων ετικέτες.
Όσον αφορά τα αχλάδια, πρόκειται για τον κανονισμό 1641/71 της 27ης Ιουλίου 1971 ( ΕΕ ειδ. έκδ. 03/007, σ. 8 ), που προβλέπει επίσης στην παράγραφο VI του παραρτήματός του την υποχρέωση να τίθενται σε κάθε κιβώτιο ετικέτες.